



ב ב מ ע ר כ ה

מ שמרות בהתחלף

ההבנה והערכה המתמדת, מאז ראשית הירחון, הראיה של התפקידים הגדולים שנצפנו, העזרה הנאמנה בכל מצבי הקושי, הדוחק והצורך לצאת למרחב.

אכן, חלופי המשמרות — עם תום עשור זה של בניית כוח ארגון ההגנה, וצבא הגנה לישראל — דומים יותר להשתלבות של חוליה בחוליה. לא „פנים חדשות“, כי אם כתף מתחלפת, לאחר שכבר נשאה, צעד אחר צעד, בחלק כבד והולך של המשא.

„עברנו את הנהר“. המלחמה — כאילו מאחורינו. אך לא קטנים מקשיי המלחמה — הקשיים של בנין כוח-מגן של תמיד, בתנאי מדינה כמדינתנו. רבים עוד שרטונות-החוף שלפנינו, בהם עלולה לשקוע העגלה — באם לא תורם בכתף נאמנה. ואין כל ערובה שלא יבואו עוד עלינו שטפונות-מלחמה נוספים, מחודשים.

תפקיד כביר עומד בפני הרמטכ"ל החדש. והוא יחייב את כל המרץ, התחבולה, ראית-הנולד וכוח-להתמיד, שלו ושל עוזריו. ואת ההתלכדות הנאמנה, החרוצה והפעילה של כל מחנה חיילי ישראל ומפקדיו: אלה, שבצבא-הקבע, אלה — המשרתים את שירות-החובה שלהם, אלה שבעתודות ואלה שבכוחות-המשמר, לישוביהם. רק הישול מחדש של הליכוד, רוח ההתנדבות והדבקות בתפקיד אשר יצרו את גרעיני הכוח שלנו בשנים עברו — יהיה בו כדי לתת בידי הפקד המתחדש של צבא-הגנה-לישראל את הכלים ומקורות-העצמה הדרושים לו, בכדי שיוכל לשאת כראוי במשימתו ההיסטורית כבדת-האחריות.

ההתחלפות הראשונה בצמרת פקודו ונהולו של צבא צעיר, — שנה וחצי לאחר שכונן רשמית ונהיה לזרוע-המגן של מדינה — הנה מאורע, אשר אי אפשר שלא יהיה בו גם משום ציון וסמל לתקופה היסטורית, ולהשתלבותה של תקופה בתקופה, של חוליה בחוליה. וביחוד — כשראש-הפקוד המתחלף עמד מזה עשר שנים ליד הגה ספינת-הגנתנו הצנועה והדלה, מאז אותו יום בו הוקם לראשונה אותו כלי הקרוי „מטה-כללי“, ונקבע ראש-מטה ארצי לארגון ההגנה. אין זה ודאי מקרה שהנוהג שלנו אחר הוא מהממקובל בכמה מדינות גדולות ואדירות, בהן נהוג „תור“ בעל משך קבוע, פחות או יותר, למלוי המשימה של ראש-מטה לחיל-הצבא — מהן בן ג' שנים, ומהן בן ד' שנים. כוח-המגן שלנו צמח ונת-היה במשך עשור השנים הזה — ומן הדין היה, שאותה מחשבת-תמיד תלוה אותו, אותה היד תטפח אותו, עד ותסתיים, תוך רעם-הקרבות, תקופת ההת-הוות, ועד ויחלוף רעם-הקרב.

הכלל הגדול, שכה חשוב לקיימו באם רק ניתן הדבר: „אל להחליף את המושכים ברתמה, כל עוד לא חצתה העגלה את הנהר“ — עלה בידי צבא-ההגנה-לישראל לקיימו. וישנם בתוכנו היודעים וזוכרים, מה קשה ומפרכת היתה גזירת ה„רתמה“, בחודשי קרבות נסערים וזועפים, כשהיא נצטרפה במחלה קשה ומתישת-כח. אכן, רב היה גם השכר: לראות, בתום שלוש שנות שירות, עצמאות עברית, צבא-הגנה-לישראל מנצח ועומד-על-המשמר.

לרבים זכורות עדיין שנות העבודה המשותפת, האמתנה המשותפת, ההתנדבות, המסירות, והחברות, עם הרמטכ"ל העוזב. ל„מערכות“ — זכורה במיוחד

שנתים לחיל-אוויר

שמאז — זו של קרבות ו„הפוגות“, זו של ראשית ההתארגנות המחודשת במסיבות של „שלום לשלושה רבעים“. מהתחלות, אשר בדאי היו זוכות, מצד אנשי

בסקרו את השנתים לקיומו, רשאי חיל-האוויר לישראל להשקיף בסיפוק אחרונית: על מחצית-השנה של מחתרת או קיום „בלתי-מוכר“, ושתי התקופות